

Sygn. akt I PSK 19/22

POSTANOWIENIE

Dnia 9 listopada 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Halina Kiriłło

w sprawie z powództwa Ł. M.
przeciwko P. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w R.
o złożenie oświadczenia,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 9 listopada 2022 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych w Rybniku
z dnia 24 sierpnia 2021 r., sygn. akt IV Pa 37/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 240
(dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów
zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Rybniku wyrokiem z dnia 24 sierpnia 2021 r., na skutek apelacji pozwanego P. sp. z o.o. w R. od wyroku Sądu Rejonowego w Rybniku z dnia 28 kwietnia 2021 r., zmienił zaskarżony wyrok i oddalił powództwo Ł. M. o zobowiązanie pozwanego przedsiębiorstwa do sporządzenia pisemnego oświadczenia wraz z wymaganymi załącznikami do tego oświadczenia - zgodnie z wzorem określonym w załączniku nr 1 do rozporządzenia Ministra Inwestycji i Rozwoju z dnia 29 kwietnia 2019 r. w sprawie przygotowania zawodowego do wykonywania samodzielnych funkcji technicznych w budownictwie (Dz.U. z 2019 r

poz. 831.) – potwierdzającego odbycie przez Ł. M., w ramach stosunku pracy łączącego go z P. sp. z o.o. w R., w latach 2018-2019 praktyki zawodowej/praktyki równorzędnej z praktyką zawodową polegającą na bezpośrednim uczestnictwie w pracach projektowych oraz praktyki polegającej na sporządzaniu projektów budowlanych pod patronatem W. Ż. - osoby posiadającej odpowiednie uprawnienia budowlane (nr ewid. [...], nr członkowski [...]).

Powód zaskarżył powyższy wyrok skargą kasacyjną w całości. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie: 1) art. 14 pkt 4 oraz art. 14 pkt 4b Prawa budowlanego oraz § 2 rozporządzenia Ministra Inwestycji i Rozwoju z dnia 29 kwietnia 2019 r. w sprawie przygotowania zawodowego do wykonywania samodzielnych funkcji technicznych w budownictwie w związku z art. 17 i art. 94 pkt 6 k.p., które miało istotny wpływ na wynik sprawy, przez ich niezastosowanie skutkujące oddaleniem powództwa, podczas gdy wskazane przepisy stanowią podstawę prawną roszczenia, a przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe wskazuje, że przepisy te winny znaleźć zastosowanie, zaś powód w świetle przepisów prawa pracy może domagać od pozwanego pisemnego oświadczenia potwierdzającego odbycie praktyki zawodowej; 2) art. 189 k.p.c. w związku z art. 17 k.p. oraz art. 94 pkt 6 k.p., które miało istotny wpływ na wynik sprawy, przez ich niezastosowanie i przyjęcie, że powód nie ma w niniejszej sprawie interesu prawnego i mylnie identyfikuje interes prawny z interesem faktycznym, podczas gdy powód posiada interes prawny w niniejszej sprawie, konieczne jest ustalenie prawa powoda wynikającego z przepisów prawa pracy i prawo to może być dochodzone jedynie w niniejszym postępowaniu, nadto w ocenie powoda, Sąd nie był uprawniony do badania jego interesu prawnego; 3) art. 382 k.p.c., które to uchybienie miało istotny wpływ na wynik sprawy, przez wydanie zaskarżonego wyroku z pominięciem materiału dowodowego zebranego w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji, w szczególności zawartego w aktach osobowych powoda zakresów obowiązków oraz z zeznań świadków i zeznań stron, z których jednoznacznie wynika, że powód wykonując obowiązki pracownicze w zakładzie pracy pozwanego pracodawcy, odbył praktykę zawodową/równorzędną z praktyką zawodową polegającą na uczestnictwie w pracach projektowych oraz praktyki polegającej na sporządzaniu projektów budowlanych

pod kierownictwem, to jest pod patronatem W. Ż., a co za tym idzie - istnieje tak podstawa faktyczna, jak i prawna do zobowiązania pozwanego do wydania powodowi oświadczenia potwierdzającego powyższe, zgodnie z żądaniem pozwu.

Powód wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania; ewentualnie wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy, przez uwzględnienie powództwa i zobowiązanie pozwanego do sporządzenia i wydania powodowi pisemnego oświadczenia wraz z wymaganymi załącznikami do tego oświadczenia - zgodnie z wzorem określonym w załączniku nr 1 do rozporządzenia Ministra Inwestycji i Rozwoju z dnia 29 kwietnia 2019 r. w sprawie przygotowania zawodowego do wykonywania samodzielnych funkcji technicznych w budownictwie (Dz.U. z 2019 r., poz.831) - potwierdzającego odbycie przez powoda, w ramach stosunku pracy łączącego go z P. Sp. z o. o. w R. w latach 2014-2019, praktyki zawodowej/praktyki równorzędnej z praktyką zawodową polegającą na bezpośrednim uczestnictwie w pracach projektowych oraz praktyki polegającej na sporządzaniu projektów budowlanych pod patronatem W. Ż. - osoby posiadającej odpowiednie uprawnienia budowlane. Ponadto skarżący wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów zastępstwa procesowego.

W skardze kasacyjnej zawarty jest wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania wobec występującego w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, a także oczywistej zasadności wniesionej skargi. Według powoda, istotne zagadnienie prawne sprowadza się do pytania: „czy pracownik wobec treści przepisów Kodeksu pracy może żądać od pracodawcy wydania oświadczenia na podstawie art. 14 pkt 4 oraz art. 14 pkt 4b Prawa budowlanego oraz § 2 rozporządzenia Ministra Inwestycji i Rozwoju z dnia 29 kwietnia 2019 r.” i „czy pracownik posiada interes prawny w żądaniu wydania takiego oświadczenia”. Ponadto, zdaniem skarżącego, zaskarżony wyrok jest oczywiście wadliwy z uwagi na uchybienie przez Sąd drugiej instancji przepisów prawa materialnego i przepisów postępowania, wskazanych w podstawach kasacyjnych.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwany wniósł o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów w postępowaniu kasacyjnym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Na wstępie warto podkreślić, że Sąd Najwyższy, jako sąd kasacyjny, nie jest sądem powszechnym trzeciej instancji, zaś skarga kasacyjna nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, a to z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego. Zgodnie z takim modelem skargi kasacyjnej, jej rozpoznanie następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. W konsekwencji tego, w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wśród istotnych wymagań skargi kasacyjnej ustawodawca wymienił obowiązek złożenia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie. Wymóg ten wiąże się z tzw. przedsądem, polegającym między innymi na możliwości odmowy przez Sąd Najwyższy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), a jego spełnienie powinno przybrać postać wyodrębnionego wyводу prawnego, w którym skarżący wykaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadnieniu, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek.

Ustawodawca konstruując wymagania skargi kasacyjnej, wyodrębnił w oddzielnych przepisach art. 398⁴ k.p.c. obowiązek przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (§ 1) oraz obowiązek przedstawienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienia (§ 2). Chodzi zatem o dwa odrębne, kreatywne elementy skargi kasacyjnej, które spełniają określone cele i podlegają ocenie Sądu Najwyższego na różnych etapach postępowania kasacyjnego. Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie podlegają analizie na etapie przedsądu, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania. Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające

przyjęcie jej do rozpoznania, nie analizuje zaś podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia. Skarga kasacyjna powinna być tak zredagowana i skonstruowana, aby Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w uzasadnieniu jej podstaw pozostałych elementów konstrukcyjnych skargi, ani tym bardziej się ich domyślać. Skarga kasacyjna jest wszak szczególnym środkiem zaskarżenia, realizującym przede wszystkim interes publiczny, polegający na usuwaniu rozbieżności w orzecznictwie sądów powszechnych oraz na wspomaganiu rozwoju prawa, zatem uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powinno koncentrować się na wykazaniu, iż takie okoliczności w sprawie zachodzą (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 31 stycznia 2008 r., II UK 246/07, LEX nr 449007; z dnia 10 marca 2008 r., III UK 4/08, LEX nr 459291; z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 404134 i z dnia 19 czerwca 2008 r., II UZ 18/08, LEX nr 406392).

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest problem nowy i dotychczas niewyjaśniony, dotyczący ważnego abstrakcyjnego zagadnienia jurydycznego, którego rozpatrzenie przyczyni się do rozwoju prawa i jurysprudencji i będzie miało znaczenie nie tylko do oceny konkretnej, jednostkowej sprawy, ale także przy rozstrzyganiu innych podobnych spraw. Zagadnienie to musi przy tym rzeczywiście występować w sprawie i mieścić się w zakresie problematyki, która podlega badaniu w postępowaniu kasacyjnym. Prezentacja tej przesłanki przedsądu nie polega jedynie na sformułowaniu problemu prawnego bazującego na przepisach powołanych w podstawie skargi kasacyjnej. Konieczne jest przedstawienie odpowiedniego wywodu jurydycznego, wykazującego nie tylko zasadność preferowanego przez skarżącego sposobu rozstrzygnięcia zagadnienia, ale także wadliwość rozwiązania postawionego problemu przez Sąd drugiej instancji przy wykorzystaniu zapatrywań prawnych wyrażonych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, opartych na poczynionych w sprawie jednoznacznych i stabilnych ustaleniach faktycznych, wiążących Sąd Najwyższy przy rozpoznawaniu

skargi kasacyjnej (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Skarżący ma w tym zakresie obowiązek wywiedzenia i uzasadnienia występującego w sprawie problemu prawnego w sposób zbliżony do tego, jaki przyjęty jest przy przedstawieniu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, niepublikowane). Samo zaś zagadnienie prawne, w formie pytania sformułowanego w taki sposób, by możliwe było rozstrzygnięcie stawianych przez skarżącego wątpliwości, musi w swej treści zawierać odwołanie do przepisu lub przepisów prawa, na tle których takie zagadnienie powstaje i przedstawiać argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen. Dopiero wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do oceny, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne”. Nie można przy tym zasadnie twierdzić, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli Sąd Najwyższy we wcześniejszym orzecznictwie wyraził swój pogląd w podnoszonej kwestii, a nie zachodzą okoliczności uzasadniające jego zmianę (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 12 sierpnia 2014 r., I UK 64/14, niepublikowane; z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11; z dnia 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01, OSNP 2004 nr 9, poz. 158 oraz z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8, s. 51). Istotne jest przy tym, aby problem prawny, ujęty w skardze kasacyjnej, dotyczył kwestii decydującej o rozstrzygnięciu sprawy. Nie może być bowiem dla niej prawnie obojętny. Innymi słowy, w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne tylko wtedy, kiedy wynik sprawy uzależniony jest od interpretacji przepisów przedstawionych we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 września 2005 r., I PK 98/05, OSNP 2006 nr 15-16, poz. 243 i z dnia 29 czerwca 2001 r., I PKN 33/01, OSNP 2003 nr 9, poz. 228).

W razie powołania przesłanki przedsądu, jaką jest oczywista zasadność skargi kasacyjnej, należy w motywach wniosku zawrzeć wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się owa oczywistość i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035; z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289; z dnia 11

stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205; z dnia 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z dnia 5 września 2008 r., I CZ 64/08). O ile dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274; z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616; z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107; z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364; z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134).

Sąd Najwyższy zauważa, że skarżący łączy oczywistą zasadność skargi kasacyjnej z wystąpieniem istotnego zagadnienia prawnego. Tymczasem, już tylko z samej przedstawionej wyżej istoty ustawowych przesłanek przedsądu przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. wynika, że co do zasady nie mogą one występować jednocześnie. Jeżeli bowiem w sprawie rzeczywiście występuje istotne zagadnienie prawne, od którego rozstrzygnięcia zależy wydanie prawidłowego orzeczenia co do istoty sprawy, to z natury rzeczy ewentualny błąd orzeczniczy popełniony przez Sąd drugiej instancji nie może mieć charakteru oczywistego i podstawowego. Z kolei skarga kasacyjna nie może być uznana za oczywiście uzasadnioną, jeżeli o występowaniu tej przesłanki miałoby świadczyć naruszenie przepisów prawa, których wykładnia nasuwa tak duże wątpliwości, że konieczne jest ich wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy w ramach sformułowanego w tej sprawie zagadnienia prawnego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2011 r., II PK 247/10, LEX nr 1274964).

Skarżący nie wykazał istnienia żadnej z powołanych przesłanek przedsądu.

Odnosząc się do sugerowanego przez skarżącego istotnego zagadnienia prawnego, godzi się podkreślić, że twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją

rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących owo zagadnienie. Te zależności nie zachodzą w przedmiotowej sprawie. Na stawiane przez skarżącego pytania: „czy pracownik wobec treści przepisów kodeksu pracy może żądać od pracodawcy wydania oświadczenia na podstawie art. 14 pkt 4 oraz art. 14 pkt 4b Prawa budowlanego oraz § 2 rozporządzenia Ministra Inwestycji i Rozwoju z dnia 29 kwietnia 2019 r.” i „czy pracownik posiada interes prawny w żądaniu wydania takiego oświadczenia” można udzielić odpowiedzi (i w sprawie tak też się stało) za pomocą zwykłej wykładni prawa, biorąc za podstawę całokształt okoliczności faktycznych.

Skarżący wywodzi swoje żądanie skierowane do pracodawcy z art. 4 ust. 4 i ust. 4b ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane (jednolity tekst: Dz.U. z 2021 r. poz. 2351 ze zm., dalej jako: „Prawo budowlane”). Zgodnie z art. 14 ust. 4 Prawa budowlanego, warunkiem zaliczenia praktyki zawodowej jest praca polegająca na bezpośrednim uczestnictwie w pracach projektowych albo na pełnieniu funkcji technicznej na budowie pod kierownictwem osoby posiadającej odpowiednie uprawnienia budowlane, a w przypadku odbywania praktyki za granicą pod kierunkiem osoby posiadającej uprawnienia odpowiednie w danym kraju. Przepis art. 14 ust. 4b Prawa budowlanego uznaje - za równorzędną z praktyką zawodową polegającą na bezpośrednim uczestnictwie w pracach projektowych, o której mowa w ust. 4 - roczną praktykę przy sporządzaniu projektów odbytą pod patronatem osoby posiadającej odpowiednie uprawnienia budowlane, zwanej dalej „patronem”. Patronem może być osoba, która posiada co najmniej 5-letnie doświadczenie zawodowe przy sporządzaniu projektów w ramach posiadanych uprawnień budowlanych.

Przepis § 2 rozporządzenie Ministra Inwestycji i Rozwoju z dnia 29 kwietnia 2019 r. w sprawie przygotowania zawodowego do wykonywania samodzielnych funkcji technicznych w budownictwie (Dz.U. poz. 831) stanowi w ust. 1, że właściwa izba architektów albo właściwa izba inżynierów budownictwa, zgodnie z właściwością określoną w ustawie z dnia 15 grudnia 2000 r. o samorządach zawodowych architektów oraz inżynierów budownictwa (Dz.U. z 2016 r., poz. 1725, z 2018 r., poz. 1669 oraz z 2019 r. poz. 577 i 730), zwana dalej „izbą”, uznaje praktykę zawodową, która została odbyta po uzyskaniu dyplomu ukończenia

studiów lub po uzyskaniu tytułu zawodowego technika lub mistrza albo dyplomu potwierdzającego kwalifikacje zawodowe w zawodzie nauczonym na poziomie technika, albo dyplomu zawodowego w zawodzie nauczonym na poziomie technika, jeżeli została potwierdzona przez osobę posiadającą odpowiednie uprawnienia budowlane i wpisaną na listę członków izby. Zgodnie z ust. 2 i 3 tego przepisu, praktykę zawodową uznaje się, jeżeli jej zakres odpowiada zakresowi specjalności uprawnień budowlanych, o których nadanie ubiega się wnioskodawca. Izba uznaje również praktykę zawodową odbytą po ukończeniu trzeciego roku studiów, potwierdzoną przez osobę posiadającą odpowiednie uprawnienia budowlane i wpisaną na listę członków izby. W świetle ust. 4 powołanego przepisu, do praktyki zawodowej na budowie zalicza się: 1) wykonywanie czynności inspekcyjno-kontrolnych w urzędach obsługujących organy nadzoru budowlanego; 2) pracę polegającą na wykonywaniu czynności na terenie budowy i obejmującą konieczność fachowej oceny zjawisk lub samodzielnego rozwiązywania zagadnień architektonicznych oraz techniczno-organizacyjnych wykonywaną w urzędach obsługujących organy administracji rządowej albo jednostek samorządu terytorialnego, realizujących zadania zarządcy drogi publicznej; 3) pracę u zarządcy infrastruktury kolejowej lub w podmiocie odpowiedzialnym za utrzymanie infrastruktury kolejowej we właściwym stanie technicznym działającym na zlecenie zarządcy infrastruktury kolejowej, polegającą na wykonywaniu czynności na terenie budowy lub czynności inspekcyjno-kontrolnych i obejmującą konieczność fachowej oceny zjawisk, stanu technicznego budowli i urządzeń budowlanych lub samodzielnego rozwiązywania zagadnień architektonicznych oraz techniczno-organizacyjnych. W myśl ust. 5 i 6, dwa lata pracy przy wykonywaniu czynności, o których mowa w ust. 4, uznaje się za rok praktyki zawodowej na budowie, a wykonywanie czynności, o których mowa w ust. 4, potwierdza osoba posiadająca odpowiednie uprawnienia budowlane i wpisana na listę członków izby. Stosownie do ust. 7, dokumentem potwierdzającym odbycie: 1) praktyki zawodowej oraz praktyki, o której mowa w art. 14 ust. 4a i 4b ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane, jest oświadczenie, którego wzór określa załącznik nr 1 do rozporządzenia; 2) praktyki zawodowej przy projektowaniu lub budowie obiektów budowlanych usytuowanych na terenach zamkniętych w jednostce organizacyjnej

podległej Ministrowi Obrony Narodowej, ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych albo Szefowi Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego jest zaświadczenie wydane przez właściwego wojewódzkiego inspektora nadzoru budowlanego, z wyszczególnieniem okresu odbywania praktyki zawodowej, ze wskazaniem terminów rozpoczęcia i ukończenia praktyki z zakresu danej specjalności. Wreszcie zgodnie z ust. 8 i 9 tegoż przepisu, dokumentem potwierdzającym odbycie praktyki zawodowej przed dniem 1 stycznia 1995 r. jest zaświadczenie wydane przez jednostkę, w której była odbywana ta praktyka zaś dokumentem potwierdzającym odbycie praktyki zawodowej w okresie od dnia 1 stycznia 1995 r. do dnia 25 września 2014 r. jest książka praktyki zawodowej zawierająca wpisy potwierdzone przez osobę posiadającą odpowiednie uprawnienia budowlane, pod kierownictwem której była odbywana ta praktyka.

Stanowiące załącznik nr 1 do rozporządzenia Ministra Inwestycji i Rozwoju z dnia 29 kwietnia 2019 r. w sprawie przygotowania zawodowego do wykonywania samodzielnych funkcji technicznych w budownictwie (Dz.U. poz. 831) oświadczenie potwierdzające odbycie praktyki zawodowej jest wydawane przez osobę fizyczną, która posiada odpowiednie uprawnienia zawodowe do wydawania powyższego oświadczenia. Z powyższych przepisów wynika, że wydanie żadanego przez powoda oświadczenia nie należy do obowiązków pracodawcy. Należy wskazać, że obowiązki pracodawcy wobec pracownika wynikają z łączącego pracodawcę z pracownikiem stosunku pracy. Zgodnie z zawartą w art. 22 § 1 k.p. definicją stosunku pracy, pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy, a pracodawca – do zatrudniania pracownika za wynagrodzeniem. Obowiązki pracodawcy są uregulowane w umowie o pracę i wynikają z Kodeksu pracy (art. 94 k.p.), a także innych przepisów szczególnych, z których wyraźnie wskazano obowiązek pracodawcy.

Tak też orzekł Sąd drugiej instancji, uznając, że powód nie wskazał podstawy prawnej swojego żądania. Przepisy art. 14 ust. 4 i 4b Prawa budowlanego oraz § 2 rozporządzenia Ministra Inwestycji i Rozwoju z dnia 29 kwietnia 2019 r. w sprawie przygotowania zawodowego do wykonywania samodzielnych funkcji technicznych w budownictwie (Dz.U. poz. 831) konkretyzują jedynie katalog uprawnień oraz tryb i zasady ich nabywania. Przepisy te nie

nakładają na pracodawcę obowiązku sporządzenia i wydania pracownikowi przedmiotowego zaświadczenia.

W ocenie Sądu Okręgowego, żądanie powoda w przedmiotowej sprawie, a zwłaszcza w ustalonym w niej stanie faktycznym, nie znajduje oparcia w przepisach prawa. Powód domagał się do pozwanej, by ta zobowiązała własnego pracownika do złożenia określonego w pozwie oświadczenia wiedzy. Nie ulega wątpliwości, że art. 64 k.c. odnosi się wyłącznie do obowiązku złożenia oświadczenia woli w rozumieniu prawa materialnego, nie zaś innych oświadczeń, np. czynności procesowych, czy oświadczeń wiedzy.

Także z punktu widzenia treści art. 189 k.p.c., zgodnie z którym powód może żądać ustalenia przez sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny, nie ma zastosowania w przedmiotowej sprawie. Interes prawny określony w art. 189 k.p.c. występuje, gdy istnieje niepewność stanu prawnego lub prawa. Niepewność ta powinna zaś być obiektywna, a nie tylko subiektywna. Wspomniany interes prawny należy z kolei rozumieć jako potrzebę wprowadzenia jasności co do konkretnego prawa lub stosunku prawnego w celu ochrony przed grożącym naruszeniem sfery uprawnień powoda. Tymczasem w niniejszej sprawie między świadkiem W. Ż., jako byłym patronem powoda, a samym powodem nie doszło do nawiązania żadnego stosunku prawnego podlegającego ustaleniu w trybie art. 189 k.p.c. Jak wynika z treści zawartej w formularzu „Oświadczenie potwierdzające odbycie praktyki zawodowej”, pracownik pozwanej (w tym konkretnym przypadku świadek W. Ż.) byłby zobowiązany poświadczyć m.in., że praktyka powoda była odbywana pod jego patronatem, a więc określony fakt, któremu zresztą stanowczo zaprzeczył.

Jednocześnie skarżący nie wskazał podstawy prawnej żądania sądowego zobowiązania W. Ż. do wydania spornego zaświadczenia, czy sądowego zobowiązania pracodawcy do nakazania swojemu pracownikowi złożenia dochodzonego pozwem oświadczenia. Powołując w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania liczne przepisy prawa, skarżący nie sformułował na bazie żadnego z nich zagadnienia prawnego w podanym wyżej znaczeniu tego pojęcia. Pod pozorem występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, autor skargi zmierza nie tyle do rozwiązania przez Sąd

Najwyższy abstrakcyjnego problemu prawnego, ile do znalezienia podstawy prawnej dla dochodzonego pozwem żądania i uzyskania korzystnego dla siebie rozstrzygnięcia tej konkretnie sprawy.

W związku z powyższym należało uznać, że kwestie przedstawione przez stronę skarżącą nie stanowią istotnych zagadnień prawnych, które uzasadniałyby przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Odnosząc się zaś do wniosku skarżącego o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jako oczywiście uzasadnionej, należy zauważyć, że oprócz stwierdzenia, że „wyrok Sądu Okręgowego jest oczywiście wadliwy z uwagi na uchybienie przez Sąd drugiej instancji przepisom prawa materialnego i przepisom postępowania wskazanych w podstawach kasacyjnych”, nie zawiera uzasadnienia. Stawiając tezę o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, skarżący nie sprecyzował, w obrazie jakiego przepisu upatruje tej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ani nie uzasadnił słuszności tezy o kwalifikowanym naruszeniu tego przepisu. Argumentów za istnieniem tejże przesłanki przedsądu należałoby zatem poszukiwać w innych elementach konstrukcyjnych skargi, tj. w podstawach kasacyjnych i ich uzasadnieniu. Nie jest to jednak rolą Sądu Najwyższego na etapie badania kryteriów przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Skarżący nie zdołał wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej przez Sąd Najwyższy, wobec czego z mocy art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji postanowienia. O kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnięto zgodnie z art. 398²¹ w związku z art. 108 § 1 k.p.c. i art. 98 § 1 k.p.c. oraz § 9 ust. 1 pkt 3 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.).

[as]